

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De milite Remensi, qui in praesentia sancti Bernardi communicans,
contritus decessit, cap. 17

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

meritorius non est, quia sine charitate; præparat tamē aliquando viam charitati: charitas & peccandi volūtas simul inesse non possunt. Quid de tali dolore sanctus Bernardus senserit, verbis & exemplo illius doceberis.

CAPVT XVII.

RERVLIT mihi frater Godefridus monachus noster, quondam Scholasticus sancti Andree in Colonia, cuius in superiori distinct. 3. cap. mentionem feci, tale quid contigisse in ciuitate Remensi. Eo, inquit, tempore quo Remis fui in studio cum Domino Philippo, postea Coloniensi Archiepiscopo, cuius magister & pædagogus eram, contigit ibidem militem quendam infirmari vsque ad mortem; instinctu diaboli idem miles, si bene memini; habebat auunculi sui filiam concubinam, cui tanto conglutinatus fuerat amore, vt non admonitione, nec excommunicatione, neque aliqua verecundia humana posset, vel vellet ab ea separari. Timore autem mortis vocauit sacerdotem, satis puram, & cum lacrymis de omnibus suis peccatis illi faciens confessionem; quem cum sacerdos moneret, vt tam illicitam abjuraret commixtionem, ipsamque personam cognatam suam; respondit: Domine, non possum. Et ille: Si in tali voluntate mortuus fueris, gaudio cœlestis vitæ priuaberis, & æterna tormenta te suscipiēt, milite in sua obstinatione perseverante, recessit sacerdos cum corpore Domini, quod secum detulerat ad communicandum infirmum. Nutu diuino, extra domum sacerdoti occurrit sanctus Bernardus Abbas Clareuallis, quem cum interrogasset, quare infirmum non communicasset, causamque, quæ nota erat omnibus, intellexisset, ait sacerdoti: Reuertere mecū ad infirmū. Reuersi autem, eū sanctus vir militi iā morituro, quæ salutis erāt suaderet, & ille præter istā solā rem iam dictam, in omnibus obedientiā spōderet, nouissimè subjūxit: Nūquid nō doles q̄ non potes habere voluntatē recedendi ab illa? respōdit: Domine valde doleo me de hoc nō posse dolere. Audito hoc verbo Abbas, mox dixit sacerdoti,

VT COR-

vt corpus Domini daret infirmo : Mira res ; statim vt Saluator intrauit, facta est sal^o illi domui; ab illa enim hora tam perfectè mutata est voluntas eius peruerfa, vt amplius odiret, quam illicitè amauerat, ita vt sancto viro cum multis lacrymis diceret: gratias ago Deo meo, qui me liberauit, quia modò libentiùs viderem bufonem, quàm illam, sicque in bona confessione & perfecta contritione, migrauit ad Dominum. APOLLONIVS: Miror vt rùm contritionem illam meruerit prædicto dolore, siue Dominici corporis participatione. CÆSARIUS: Christus in suo sacramento ad iudiciũ intrat, nisi gratia eius præcedat; puto enim propter orationes viri sancti, gratiã Christi abyssum cordis eius illuminasse, dolorem sterilem fœcundasse, ne & vir beatus iudicaretur de præsumptione, & morientis pœna cresceret in sua damnatione. Ecce hominis huius contritio siue pœnitentia, multum fuit sera, & penè morti contigua, vera tamen, teste sancto Abbate, per cuius meritum illam creditur habuisse. APOLLONIVS: Reuera iustorum præsentia moriētibus multum esse necessaria. CÆSARIUS: Hoc sanctus Gregorius manifestat in quadam Homilia, loquens de quodam peruerso iuvene, qui se deuoradum draconi traditum clamabat, quem fratrum circũstantium oratio fugauit, & cõtritionis gratiam infirmo obtinuit. Audi etiam adhuc de quodam viro seculari, cuius contritio finalis tam vera, imò tam verissima fuit, vt per eã non solum mereretur remissionẽ peccatorum, imò etiam gloriam miraculorum.

CAPVT XVIII.

ANTE hoc triennium defunctus est Philippus comes Namurcensis, vir potēs & nobilis, filius Balduwini comitis Flandriæ: antequam moreretur, tantã ei contulit Dominus in infirmitate cõtritionem, vt talis contritio non esset visa in aliquo homine nostris temporibus: quatuor Abbatibus ordinis nostri simul & sæpe confessionem suam facere cõsuevit, in tantum se accusans, tantum plangens, vt omnes ad lacrymas prouocaret. Nec ei ista sufficiebant, quin

Greg.

Hom. 19

in Euãg.